

Sygn. akt III KZ 91/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w dniu 13 lutego 2017 r.,  
po rozpoznaniu w sprawie M. I.,  
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,  
zażalenia obrońcy skazanego,  
na postanowienie Sądu Okręgowego w G.,  
z dnia 7 listopada 2016 r., sygn. akt V Ka (...),  
o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i  
doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 września 2016 r.,  
sygn. akt V Ka (...),  
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

### UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 listopada 2016 roku Sąd Okręgowy w G. nie uwzględnił wniosku obrońcy skazanego M. I. i nie przywrócił wnioskodawcy terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 września 2016 r., sygn. akt V Ka (...).

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca skazanego M. I., zarzucając mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art. 84 § 1 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy skazanego M. I. nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 k.p.k., a w postępowaniu kasacyjnym w myśl art. 524 § 1 k.p.k., 7-dniowy zawity termin do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, biegnie od daty ogłoszenia tego wyroku, a jeżeli ustawa przewiduje doręczenie orzeczenia, od daty jego doręczenia (w przedmiotowej sprawie ta ostatnia okoliczność jednak nie zachodziła). Jedynie w sytuacji, gdy niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyny od strony niezależnej, możliwe jest jego przywrócenie, a i to pod warunkiem złożenia stosownego wniosku w kolejnym terminie zawitym 7 dni od ustania przeszkody (art. 126 § 1 k.p.k.), czego również w przedmiotowej sprawie nie wykazano. Wskazane natomiast przez obrońcę skazanego M. I. okoliczności nie uzasadniają przywrócenia terminu zawitego do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy w szczegółowy sposób odniósł się do argumentów przedstawionych przez wnioskodawcę i wykazał, dlaczego wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego nie mógł zostać uwzględniony. Nie ma więc potrzeby powielać zawartej tam argumentacji, gdyż byłoby to postąpienie całkowicie zbędne. Wypada jedynie wskazać, że skazany M. I., będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy odwoławczej, wyznaczonej na dzień 6 września 2016 roku, a nie stawiając się na niej, sam zrezygnował z możliwości uzyskania bezpośrednio od Sądu pouczenia w przedmiocie sposobu i terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku. To zaś sprawia, że nie sposób Sądowi Okręgowemu skutecznie postawić zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k.

Odnosząc się natomiast do kwestii niezłożenia wniosku o sporządzenia uzasadnienia wyroku przez reprezentującego skazanego obrońcę z urzędu to

przede wszystkim należy zauważyć, że obowiązki takiego obrońcy wygasają jednak z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania, w którym został ustanowiony (art. 84 § 2 k.p.k.). Tym samym z chwilą ogłoszenia wyroku Sądu odwoławczego obrońca z urzędu – wbrew temu, co twierdzi obecny obrońca skazanego – nie był już zobowiązany do podejmowania dalszych czynności procesowych w imieniu i na rzecz oskarżonego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2012 r., V KZ 1/12, OSNKW 2012, nr 6, poz. 58). Ma natomiast rację skarżący, że jeżeli ustanowienie obrońcy z urzędu nie zawiera ograniczeń, obrońca taki może (ale już nie musi) również podejmować czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia (art. 84 § 1 k.p.k.). Jednocześnie za konieczne uznać należy przypomnienie, że z art. 86 § 2 k.p.k. wynika, iż udział obrońcy w postępowaniu nie wyłącza osobistego udziału w nim oskarżonego, przez co należy rozumieć – poza stawiennictwem – samodzielne podejmowanie przez oskarżonego czynności, do których jest uprawniony (por. wyrok SN z 18 grudnia 1973 r., V KRN 355/73, OSNKW 1974, nr 1, poz. 17).

Nie znajdując zatem postaw do uwzględnienia wniesionego zażalenia, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

r.g.